

Arrest

nr. 91 254 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2012 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 september 2011 dient verzoekster een asielaanvraag in.

1.2. Op 23 juli neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Indische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Barial. U bent in april 2011 in het huwelijk getreden met S. S. M. {...} (OV xxxxxx). Nochtans waren jullie beide families gekant tegen een huwelijk. Uw huidige man komt uit een hogere kaste, wat een groot probleem vormde. Na de aankondiging van uw relatie met uw huidige echtgenoot in maart 2011, werd u opgesloten en geslagen

door uw familie. U mocht hem niet meer zien of spreken. Toch slaagde u erin om, zonder instemming van uw familie en in het geheim, in het huwelijk te treden. Aangezien jullie vreesden voor jullie leven, zijn jullie gevlucht naar België.

Op 31 juli 2011 staken jullie de Belgische grens over. Op 8 september 2011 dienden jullie een asielaanvraag in. Intussen bent u hier in België bevallen van jullie dochtertje.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig samenhangt met dat van uw echtgenoot, M. S. S. {..}. In hoofde van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige en weinig aannemelijke verklaringen die hij aflegde, een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig derde land van herkomst genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Het vermoeden dat er in hoofde van u noch een gegronde vrees voor vervolging bestaat, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, blijkt ook uit volgende vaststellingen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel bewijs kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of over kan beschikken voor te leggen. U beweerde echter geen documenten te hebben meegebracht (CGVS, p. 2-3). De reden die u hiervoor geeft was de 'haast' die u gehad zou hebben bij uw vertrek (CGVS, p. 4). Niettemin blijkt tevens uit uw verklaringen dat u al tien dagen op voorhand voorbereidingen trof voor uw nakende vertrek. U had immers op uw kamer al geld klaargelegd (CGVS, p. 3). U dan ook gevraagd waarom u geen identiteitsbewijzen meegenomen heeft, terwijl u hier klaarblijkelijk toch ruim de tijd voor had, verklaarde u dat u er niet aan 'dacht' en dat zulke documenten niet 'noodzakelijk' waren voor uw vertrek (CGVS, p. 4). Uw verklaringen kunnen evenwel niet overtuigen. U had de gelegenheid om deze documenten mee te nemen en daarenboven is het niet overtuigend dat het belang van identiteitsdocumenten u ontgaan zou zijn. In het jaar 2008 heeft u in België immers aan de lijve ondervonden wat de betekenis is van identiteitsdocumenten, toen u tegengehouden werd door de politie in Bilzen-Hoeselt-Riemst (document Printrak d.d. 08/09/2011). U werd toen 'bang' en vreesde dat u 'gearresteerd' zou worden (CGVS, p. 9). Bovendien blijkt uit het voornoemde document van de Federale Overheidsdienst dat u een andere naam heeft opgegeven in het jaar 2008 en een andere geboortedatum. Destijds stond u bekend als 'S. H. {..}', geboren op 4 oktober 1992. Dit was echter niet de enige alias in omloop. Uit een overnameverzoek dat de Belgische staat gericht heeft aan de Tsjechische regering, waar u in 2005 asiel aanvroeg, blijkt immers dat er nog een andere alias bestaat, namelijk 'S. S. {..}', geboren op 15 mei 1985 (document dd.22/11/2011; CGVS, p. 7-8). Aangezien er nu al drie verschillende namen en geboortedata bekend zijn voor dezelfde vingerafdrukken, kan er met een grote zekerheid gesteld worden dat u bewust uw ware identiteit voor de Belgische asielinstanties verborgen houdt. Uw gebrek aan medewerking werd dan ook vastgesteld. Ook uw echtgenote is niet bij machte enig identiteitsdocument neer te leggen en stelt slechts dat het niet mogelijk is hieraan te geraken ((gehoorverslag M. R. K. {..}, p. 4-5).

Daarnaast rijzen er ernstige twijfels bij de oprechtheid van uw verklaring dat u asiel wenste aan te vragen. Zo blijkt dat u op 31 juli 2011 het Belgische grondgebied betrad, maar pas op 8 september 2011

een asielaanvraag indiende. Gepeild naar de reden voor deze laattijdigheid, verklaarde u dat u niet wist dat een asielaanvraag tot de 'mogelijkheden' behoorde. U leek zelfs niet te beseffen dat u illegaal in het land verbleef en dat deze situatie problematisch was (CGVS, p. 6-7, 8). Slechts toen een Afghaan u op september 2011 inlichtte over het feit dat u asiel kon aanvragen, diende u de dag erna een asielaanvraag in (CGVS, p. 6). Uw versie van de feiten kan niet overtuigen omwille van twee redenen.

Ten eerste blijkt dat u met deze asielaanvraag niet aan uw proefstuk toe was. In het jaar 2005 diende u in Tsjechië immers een eerste asielaanvraag in (zie documenten overnameverzoek toegevoegd aan uw administratief dossier). Hieruit blijkt dat u wel degelijk wist dat er zoiets bestaat als 'asiel'. De door u verklaarde 'onwetendheid' over de asielprocedure kan dan ook niet overtuigen. Ten tweede is het zeer opmerkelijk dat uw vrouw een heel andere verklaring aflegde betreffende de gebeurtenissen in België die aan jullie asielaanvraag voorafgingen. Volgens haar versie van de feiten zou een Pakistaanse man in de laatste week van juli jullie verteld hebben over de mogelijkheid van asiel (gehoorverslag M. R. K. {..}, p. 6-7). Vier tot vijf keer zouden jullie in Brussel tevergeefs gezocht hebben naar het gebouw. Op 8 september 2011 hebben jullie dan uiteindelijk toch asiel aangevraagd. Deze twee verklaringen zijn zo tegenstrijdig dat er totaal geen geloof aan gehecht kan worden. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u van meet af aan een asielaanvraag wou indienen in België en dergelijke vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze de door jullie beweerde vrees voor vervolging en bijgevolg kan er bezwaarlijk nog geloof worden gehecht aan de beweerde problemen in India.

Voorts geeft u geen zicht op uw terugreis van Europa naar India. Het is een vaststaand feit dat u al eerder in deze contreien vertoefde, doch u slaagde er niet in om te verklaren hoe u dan uiteindelijk terug bent gekeerd naar India. U verklaarde dat u op de 'één of andere manier' naar daar bent gegaan (CGVS, p. 9). Veel concreter worden uw verklaringen niet. U weet niet meer hoe u via Frankrijk naar India gegaan bent. Het is zelfs een volledig gat in uw geheugen. U weet slechts dat u in Frankrijk was en daarna in Delhi. U nog verschillende keren gepeild wat er tussen Frankrijk en Delhi is gebeurd, kunt u slechts stellen het zich niet meer te herinneren. Ook van het tijds kader bent u niet op de hoogte. Immers u gevraagd hoe lang u onderweg was, kan u ook hierop geen antwoord geven (CGVS, p. 9-10). Het is helemaal niet aannemelijk dat u zich niet herinnert hoe u vanuit Europa naar India bent teruggekeerd. Er kan dan ook bezwaarlijk geloof gehecht worden aan de door u beweerde terugkeer.

Omwille van het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven die hun oorsprong kennen in India.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat u dus uw relaas niet aannemelijk kan maken en evenmin uw beweerde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 17 september 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota overgemaakt. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 25 september 2012.

3. Over de ontvankelijkheid

Verzoekster vraagt in fine van het verzoekschrift om haar de vluchtelingestatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Huidig beroep betreft echter een annulatieberoep. Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zodat hiertegen enkel een annulatieberoep openstaat en verzoekster niet kan vragen om haar de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Waar verzoekster aldus lijkt te willen vragen zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, laat de Raad gelden dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10 van het EG-verdrag en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 4 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) (oud artikel 10 EG), betreffende het beginsel van loyale samenwerking tussen de instellingen van de Europese Unie en de Lidstaten van de Europese unie en tussen de Europese instellingen onderling, wijst de Raad erop dat verzoekster nalaat uiteen te zetten hoe en op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt.

Dit onderdeel is onontvankelijk.

4.3. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke

omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

De wetgever heeft in deze specifieke procedure voorzien, met name het niet in overweging nemen van de asielaanvraag van asielzoekers afkomstig uit landen die zijn aangemerkt als veilig land van herkomst en waarbij uit de verklaringen niet duidelijk blijkt dat er redenen zijn om in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut. Met het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (BS 1 juni 2012, hierna: het KB van 26 mei 2012) is een lijst van veilige landen van herkomst vastgelegd.

Artikel 1 van het KB van 26 mei 2012 luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië
- Bosnië-Herzegovina
- India
- Kosovo
- FYROM
- Montenegro
- Servië"

In casu kan verzoekster niet betwisten dat India, waarvan zij verklaart dat het haar land van herkomst is, als veilig land wordt beschouwd.

In de aanhef van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst."

In fine van het verslag aan de koning bij het KB van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in

bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

4.4. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster dus niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (BS 4 oktober 1953, hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.5. In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging wordt genomen omdat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat haar asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien zij duidelijk aantoonde dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat zij in casu niet doet. Verwerende partij komt tot die conclusie op basis van drie vaststellingen. De commissaris-generaal verwijst naar de beslissing in hoofde van verzoeksters echtgenoot nu verzoekster haar relaas koppelt aan het relaas van haar echtgenoot – hetgeen zij in casu niet betwist – en stelt ten eerste dat haar echtgenoot noch zichzelf enig bewijs kan neerleggen ter staving van hun identiteit of nationaliteit en dat haar echtgenoot – gezien het gebruik van meerdere aliassen – bewust zijn ware identiteit voor de Belgische asielinstanties verborgen houdt. Ten tweede wordt de oprechtheid van hun verklaringen in twijfel getrokken, vermits zij pas laatsttijdig een asielaanvraag ingediend hebben en in verband met de reden van deze laatsttijdigheid zij en haar echtgenoot ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de gebeurtenissen die zijn voorafgegaan aan hun asielaanvraag. Ten derde wordt er geen geloof gehecht aan de verklaring van verzoeksters echtgenoot dat hij in 2008 naar India is teruggekeerd vermits hij nauwelijks iets kan vertellen over zijn terugreis van Europa naar India.

Er dient nogmaals te worden benadrukt dat de Raad zich als annulatierechter niet in de plaats mag stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.6. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift slechts een summierere poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins concreet te verklaren of te weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoekster met de loutere herhaling van de verklaringen voor de commissaris-generaal dat zij de identiteitsdocumenten zijn vergeten omdat “[...] ze zo’n haast [hebben] gehad” en zij “in de veronderstelling [waren] dat deze identiteitsdocumenten in België niet zo’n belang zouden hebben”, niet aantoonde dat de verwerende partij hieromtrent incorrect of kennelijk onredelijk heeft gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt overwogen: “U beweerde echter geen documenten te hebben meegebracht (CGVS, p. 2-3). De reden die u hiervoor geeft was de ‘haast’ die u gehad zou hebben bij uw vertrek (CGVS, p. 4). Niettemin blijkt tevens uit uw verklaringen dat u al tien dagen op voorhand voorbereidingen trof voor uw nakende vertrek. U had immers op uw kamer al geld klaargelegd (CGVS, p. 3). U dan ook gevraagd waarom u geen identiteitsbewijzen meegenomen heeft, terwijl u hier klaarblijkelijk toch ruim de tijd voor had, verklaarde u dat u er niet aan ‘dacht’ en dat zulke documenten niet ‘noodzakelijk’ waren voor uw vertrek (CGVS, p. 4). Uw verklaringen kunnen evenwel niet overtuigen. U had de gelegenheid om deze documenten mee te nemen en daarenboven is het niet overtuigend dat het belang van identiteitsdocumenten u ontgaan zou zijn. In het jaar 2008 heeft u in België immers aan de lijve ondervonden wat de betekenis is van identiteitsdocumenten, toen u tegengehouden werd door de politie in Bilzen-Hoeselt-Riemst (document Printrak d.d. 08/09/2011). U werd toen ‘bang’ en vreesde dat u ‘gearresteerd’ zou worden (CGVS, p. 9).” Dit motief strookt met de stukken in dit verband in het administratief dossier. Nu inderdaad blijkt uit de verklaringen van

verzoeksters echtgenoot dat hij zijn vlucht voorbereidde en eveneens blijkt dat hij al eens geconfronteerd was met een situatie waarbij identiteitsdocumenten belangrijk zijn, is het geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat de verklaring dat hij haast had en dat hij het belang van identiteitsdocumenten niet inzag, geen verantwoording is voor het feit dat er geen identiteitsdocumenten voorliggen. De omstandigheid dat verzoekster het niet eens is met de conclusie die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieraan verbindt, zonder in dit verband concrete kritiek te uiten, brengt niet met zich mee dat de motieven in dit verband kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

4.7. Verzoekster stelt tevens dat haar echtgenoot het relaas op een verschillende manier heeft toegelicht dan haar, wat niet wil zeggen dat hun verklaringen elkaar tegenspreken.

De Raad wijst erop dat verzoekster in casu niet aantoont dat de verwerende partij, na vergelijking van hun verklaringen, ten onrechte heeft vastgesteld dat verzoekster en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd omtrent de gebeurtenissen in België die aan hun asielaanvraag voorafgingen. In de bestreden beslissing wordt immers concreet aangeduid waar verzoekster en haar echtgenoot elkaar tegenspreken. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Verzoekster doet met het louter ontkennen dat hun verklaringen elkaar tegenspreken, geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden.

4.8. Inzake zijn terugreis van Europa naar India, betoogt verzoekster dat haar echtgenoot uitgelegd heeft dat hij vanuit Frankrijk naar Delhi is gegaan en dat hij zich niet kan herinneren wat er in die periode is gebeurd. Zij stelt dat niet kan worden verwacht dat hij alles tot in de puntjes weergeeft.

Verzoekster herhaalt in deze opnieuw wat haar echtgenoot heeft verklaard voor de commissaris-generaal, en toont hiermee niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat haar echtgenoot zich onaannemelijk weinig herinnert over zijn terugreis van Europa naar India, en dat daarom in vraag kan worden gesteld of hij effectief is teruggereisd naar India. De Raad wijst er nogmaals op dat de omstandigheid dat verzoekster het niet eens is met de conclusie die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieraan verbindt, zonder in dit verband concrete kritiek te uiten, op zich niet met zich meebrengt dat de motieven in dit verband kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

4.9. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat, gezien haar verklaarde afkomst uit een veilig land, er in haren hoofde geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het vluchtelingenverdrag of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

4.10. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Gezien het voorgaande toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot de beslissing is gekomen.

4.11. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van de verklaringen en de aangebrachte documenten op een kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat het vermoeden dat er in haren hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is niet wordt weerlegd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER